

VILIAM JUDÁK

JEZULIATKO
OPÄŤ
PRICHÁDZA

SPOLOK SVÄTÉHO VOJTECHA
TRNAVA 2019

1. časť

**PUTOVANIE ADVENTNÝM
A VIANOČNÝM ČASOM**

Prvá adventná nedeľa

IZ 2, 1-5; Ž 122; RIM 13, 11-14A; MT 24, 37-44

Vstupujeme do času očakávania. Nejde však o pasívne čakanie, ale o prípravu. Musíme priznať, že nemáme radi čakanie. Chceme ísť okamžite k jadru. Preto namiesto adventného času, či ešte skôr ako by mal nastať, slávime na každom kroku komerčné Vianoce. Mali by sme ale pochopiť, že musíme čakať, aby sme si očistili svoju túžbu. Adventný čas je ponukou, aby sme si pripravili láskyplné srdce na stretnutie s tým, ktorého očakávame. Naša nedočkavosť by bola inak znakom sebeckta, majetníckeho ducha, kým čakanie nás stavia do postoja tých, ktorí si tieto hodnoty vážia, pretože poznajú ich význam nielen pre pozemský život.

Náš materialistický svet kladie veľký dôraz na rýchle a konkrétne výsledky, ktoré sú viditeľné a prírodovedecky zmerateľné. Za tým sa však skrýva pohľad na realitu, ktorá je nielen obmedzená, ale priam nedostupná, okyptená a zdeformovaná.

Preto aj náš čas a svet potrebujú Krista. Plná pravda a dôstojnosť človeka potrebujú víziu, ktorá je širšia a väčšia. Na šťastný a naplnený ľudský život treba viac ako to, čoho sa dokážeme dotknúť, čo môžeme vidieť, cítiť či inak sa o tom svojimi zmyslami presvedčiť.

Arcibiskup Thomas E. Gullickson, apoštolský nuncius vo Švajčiarsku, na tému príchodu Ježiša Krista v Chráme sv. Petra a Pavla v Zürichu (2018) povedal: „Ako deti sme boli nadšení domorodcami, ktorí žili z lovu a chytania rýb. Boli sme nadšení národmi, ktorým sa s obmedzenými prostriedkami podarilo uskutočniť veci, ktorých dnes už nie sme schopní. Obdivovali sme tieto kmene, ktoré síce žili z ruky do úst, ale napriek tomu boli schopné, aj keď bez plnosti ľudom daných možností, zabezpečiť prežitie svojho rodu. Obklopení mnohými duchmi a démonmi žili bez Boha a Otca Ježiša Krista. Bez ohľadu na naše detské nadšenie pre isté talenty, ktoré im dovoľovali život v súlade s prírodou, neboli to ešte nijaké vyvinuté, ale skôr zostalé kultúry.

To, čo môžeme povedať o primitívnych národoch aj s obdivom na dosiahnuté úspechy, to možno povedať aj o veľkých ateistických ideológiach dnešnej doby. Vylučujú Boha zo svojho života, pohrdajú Katolíckou cirkvou a útočia na ňu. To isté možno povedať aj o praktických ateistoch bez toho, žeby sa k nám správali nepriateľsky. Títo skôr mierumilovní ateisti žijú často uväznení v osídlach svojich elektronických prístrojov, visia na svojich smartfónoch alebo neviem na čom ešte. Zostáva im zatvorená plnosť ľudských skúseností, ktoré ľudský život ponúka, a tým je stretávanie s Bohom a jeho evanjeliom v Cirkvi. Kultúra bez očakávania Pána, ktorý príde, aby nás vykúpil, je úbohous a zaostalou kultúrou.“

Náš život, vďaka Bohu, nie je obmedzený na to dočasné, pominuteľné. Naša hodnota nie je ohraničená hrobom. My nežijeme iba „z ruky do úst“, ale naše dni – či už ich je málo, alebo veľa – sú zamerané na Boha, na Syna človeka, ktorý príde v hodinu, o ktorej nevieme. Preto budme trpezliví, a staneme sa bohatými v láske k sebe navzájom, aby nás jeho príchod neprekvapil. Žijeme v jeho prítomnosti, ved' už musí byť prítomný, aby nás na tu chvíľu pripravoval; prítomný istým spôsobom, aby pripravoval svoj príchod iným spôsobom. A toto je naša útecha: vedieť, že Pán je už prítomný v nás a že on sám pripravuje svoj príchod, ak mu to dovoľíme.

Zamyslime sa nad príkladom. Istá žena stretla pred svojím domom troch starších mužov. Tí sa jej predstavili ako Bohatstvo, Úspech a Láska. Chcela ich pozvať k sebe, ale oni jej povedali, že pozvať môže iba jedného z nich a nech si teda premyslí, ktorý z nich to bude. Žena vošla do svojho domu a začala sa s manželom radiť, koho pozvať. Ten hovoril, aby pozvali Bohatstvo a naplnili ním celý svoj domov. Žena chcela pozvať Úspech, aby tak zabezpečili lepšiu budúcnosť pre svoju dcérku. Dcérka počula, ako sa rodičia hádajú, a tak zišla dolu po schodoch a začala ich prosiť, aby pozvali Lásku. Rodičia nakoniec súhlasili. Žena vyšla a pozvala do domu Lásku. No nečakane vošli všetci traja. Žena sa preto spýtala muža menom Bohatstvo, prečo vošli všetci, keď vojsť mal len jeden. On jej odpovedal: „Ak by ste pozvali mňa alebo Úspech, išiel by len jeden z nás, ale kam ide Láska, tam ideme aj my.“

Keď dnes budeme variť nedeľný obed, upratovať, piecť či akýmkoľvek spôsobom sa pripravovať na Vianoce, spájajme svoju činnosť s tichou modlitbou a prosme Boha, aby naše „svetské“ povinnosti zmenil na lásku; ona nás pripraví na stretnutie a prebývanie s Ježišom, ktorý je láska.

2. část

PRI JASLIČKÁCH

Eliud

Eliud sa spokojne vracal z Jeruzalema.

Ponáhľal sa k svojim ovciam, ktoré na krátky čas zveril priateľom na poli pri Bet Saure, kým si sám zašiel do mesta, aby sa presvedčil, ako je to s tým sčítaním, čo rímsky cisár nariadil, a ako je to najmä s jeho rodokmeňom.

Eliud doteraz nevedel, kam patrí, či do Jeruzalema, či do Betlehema. Teraz už vie všetko. Tí múdri kňazi v Jeruzaleme mu všetko vysvetlili.

„Tvoj starý otec Eleazar, i jeho otec Eliud, i tvoj dedo sa narodili a žili v Jeruzaleme. No tvoj otec pochádzal z Betlehema. A tak sa pri sčítaní ľudu musíš dať zapísať vo svojom meste, čiže v Betleheme.“

Áno, tak hovorili kňazi v Jeruzaleme. Ba pospomínali ešte veľa iných mien a nakoniec, keď si dobre premerali Eliuda, mu povedali:

„Podľa rodokmeňa pochádzaš z rodiny kráľa Dávida. Pravda,“ usmievali sa, „ty si pastier, ale aj Dávid začal ako pastier. A preto hľad', aby si sa aj ty raz stal kráľom.“

Eliud sa tiež usmial.

Smeje sa tomu žartu aj teraz, keď sa cestou z Jeruzalema púšťa do doliny, v ktorej sa vo večernom súmraku už ukazujú obrysy Betlehema.

Cestou sa stretával s mnohými pocestnými. Jedni smerujú k Jeruzalemu a druhí idú do Betlehema alebo ešte ďalej do Hebronu, do Bersaby. Akiste ne jeden z tých pútnikov nadával a šomral na tie nové poriadky, ako nadával aj on, keď sa uberal do Jeruzalema.

„Naozaj, načo je ten súpis? Načo sa má každý vláčiť do svojho rodiska? Akoby sa všetci nemohli dať zapísať doma u svojho rabína!“

Našťastie on nemusí ísť ďaleko. Cestou sa rozhodol, že dnes už ani nepôjde k ovciam, ale ostane v Betleheme. Zajtra sa dá hneď zapísať a potom sa vráti do Bet Sauru. Aspoň sa doma poriadne vyspí, poteší sa s rodinou, zohreje sa, lebo noci na poli sú už chladné.

Už je blízko mesta, keď dohoní akýsi manželský pár. Je to celkom mladá žena a statný muž, ktorý sa mu aj prihovril:

„Ďaleko, ďaleko?“ pýtal sa neznámy, keď už odpovedal na pozdrav.

Keď sa Eliud priznal, že sa vracia z Jeruzalema len do Betlehema, svojho domova, cudzinec sa ďalej pýtal:

„Aj u vás v Betleheme je toľko cudzích ľudí, ako vídať všade? Nevieš, či tam dostaneme miesto v hostinci? Prichádzame veľmi zďaleka.“

Eliud to vidí na nich aj bez reči, a preto len-len že mu neuletí slovo z jazyka:

„I ja by som vás mohol nechať prenocovať vo svojom dome.“

Ale zadrží slovo.

„Neviem,“ vyjachce, „ale myslím, zaiste!“

To preto sa tak správa, lebo sa v ňom ozval horší človek, ktorý sa uzaviera pred cudzincom, aj keď nemá na to príčinu. Ale Eliud, len aby sa celkom nevyzradil, sa opýtal:

„A odkiaľže prichádzate? Azda tiež na ten súpis?“

„Áno, na súpis. Prichádzame až z Galilejska.“ odpovedal muž.

„Z Nazareta.“ dodala žena tichým hlasom.

„Nazaret je veru ďaleko,“ odvetil Eliud trocha priateľskejšie.

„Veľmi ďaleko,“ vysvetľuje mladá žena tým istým mäkkým, milým hlasom. „Dnes je už piaty deň, čo sme na ceste. A keby sme aspoň našli prístrešie, keď prídeme do Betlehema!“

Eliud sa pri týchto slovách lepšie pozrel na ženu. Tvár ho očarila na prvý pohľad. Mimovoľne mu prišla na um rozvitá ľalia v plnej kráse. Už sa mu tlačilo na jazyk slovo, ktorým chcel vyzvať mladý manželský pár, aby prenocoval v jeho dome. Ale ten horší človek sa v ňom tupo ozval a hovoril: Eliud, pozor, tá mladá žena je v požehnanom stave!

A namiesto pozvania sa ľahostajne opýtal:

„Šli ste z Galilejska Jordánskou dolinou alebo cez Samaritánske vrchy?“

„Šli sme rovnou cestou,“ odpovedal muž, „tak je to kratšie, hoci omnoho namáhavejšie. Jizreel, Betúlia, Sichem, Betel boli doteraz naše nočné zastávky. Teraz sme chceli prenocovať v Jeruzaleme, ale ja som povedal, aby sme len šli ďalej. Myslel som si, že v Jeruzaleme je mnoho cudzincov. Keď budeme v Betleheme, už zajtra sa môžeme prihlásiť pri súpise a potom sa hneď vrátiť. Len keby sme našli kdesi nocľah!“

„Azda vám len niekto dá nocľah!“ zamrmlal Eliud a vykročil smelšie, lebo cítil, že ak sa bude ešte ďalej zhovárať s pútnikmi, nakoniec mu naozaj vyletí slovo z úst a pozve ich k sebe.